

PARANIN GÜCÜ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 01.01.2012 tarihli (158.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vesselamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Kardeşler,

Gayb; gözle görülmeyen uzaktaki bilgi demektir. Gaybı sadece Allah bilir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Allah'ın en sevgili, en itimat ettiği kulu olduğu hâlde O da gaybı bilmiyordu. 'Yarın ne olacak, nasıl olacak' sorusunu O da cevaplandıramıyordu.

Sadece Allah'ın bildirdiği kadarıyla gaybı bildi. Yani gaybı bilmiyordu; Allah bildirdiği için gayba ait, geleceğe ait, gözüyle görmediği şeylerle ilgili bilgi sahibi oldu. Bu şu demektir; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in kendisinden on sene sonra, yirmi sene sonra, iki yüz sonra veya bin sene sonraya ait vermiş olduğu bilgiler, gayba ait bilgilerdir.

'Dünyada şöyle bir gelişme olacak' dediyse eğer onun gözü önünde gerçekleşen şey olmadığı için bu, gayb bilgisidir. 'Bu gayb bilgisini bildi de söyledi, O da gaybı anlıyordu' demiyoruz. Ne diyoruz? Allah Peygamber'ine filan zamanda, şöyle bir iş gerçekleşecek diye aralarındaki iletişim yollarından biriyle bildirdiği için Peygamber'i de bize: 'filanca zamanda şöyle bir şey olacak demiştir' diyoruz. Bunun için Peygamber aleyhisselam Efendimi "filan zamanda, filan yerde şöyle bir iş çıkacak, şöyle bir insan gelecek, şu şekilde olaylar gerçekleşecek" dediği zaman biz, Allah 'filan zamanda şöyle olacak' dedi gibi bunu anlıyoruz.

Başta ne dedik? Gayba ait bilgiler, Peygamber aleyhisselamın da bildiği şeyler değildir. Kur'an böyle diyor, O da gaybı bilmiyor. O da ne zaman öleceğini bilmiyordu. O da torununun başına ne geleceğini bilmiyordu. Allah 'şöyle olacak' dedi O da 'böyle olacak' deyiverdi.

Peygamber aleyhisselam da gaybı bilmez. Melekler de gaybı bilmez. Kimse de bilmez. Bu zamandakiler de geçmiş zamandakiler de bilmez. Kimsenin Allah'ın bildirdiğinden başka bildiği hiçbir şey yoktur, gayba ait olarak.

Kardeşler,

Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in kendisinden sonraki zamanlara ait verdiği bilgilere bu gözle bakarız. Şöyle düşünemeyiz; bir sosyal bilimci mantığıyla oturup 'gelişmeler şu yöne doğru kayıyor, elli sene sonra şöyle olur' diyen bir sosyal bilimci gibi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz geleceğe ait herhangi bir malumatı bize aktarmamıştır. O, tahmindir. Tahmin, tutar tutmaz ihtimali var. Ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in 'olacak, olur' dediği şeyler tahmin değildir. Olmuş kadar gerçekliğine iman etmemiz gereken şeylerdir.

Sadece 'gerçekten böyle demiş mi Peygamberimiz' diye araştırırız sadece. Elbette 'bir varmış bir yokmuş' türünden haberleri Peygamber'e mâl edip, ondan da Allah'a ait bilgiymiş

gibi inanamayız. 'Bir varmış bir yokmuş, biri demiş, diğeri demiş' şeklinde değil Buharî'de, Müslim'de, Ebu Davud'da, Tirmizî'de, Nesaî'de 'Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden nakledilmiştir' denilmiş şeylere 'Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden nakledildi' diyoruz.

Böyle bir bilgi yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in geleceğe ait verdiği bir bilgi şüphesiz imanımızla ilgilidir. Yani biz ona iman ediyoruz. Nasıl gelecekte olan cennete ait ve cehenneme ait verdiği bilgileri bir iman konusu olarak görüyoruz, dünya hayatında da 'olacak' dediği şeyleri de iman konusu olarak görüyoruz. Mesela; Müslim'de rivayet edilen bir hadiste diyor ki: "henüz görmediğim iki sınıf insan çıkacak". Onun zamanında yok, sonraki zamanda çıkacak iki sınıf Müslüman'dan söz ediyor. "Bunlardan bir tanesi; giyinmiş çıplak kadınlar olacak" diyor. Bu sözünden yedi yüz sene sonra bu hadisi şerh etmek zorunda kalan Müslim'in şârihi İmam Nevevî rahmetullahi aleyh: "ne demek istedi anlamadım, hem giyinmiş, hem çıplak, bir mucize herhâlde, bakalım nasıl bir şey" diyor. Bir kadın ya giyinmiş olur ya da çıplak. Anlayamamış... İlimde koca müçtehit, koca âlim 'anlayamadım' diyor. Bu hadisten yedi yüz sene sonra ne anlama geldiğini Nevevî çıkaramamış.

Yirminci asra gelindiğinde ne demek istediği anlaşılmış aleyhisselam Efendimiz'in meğher ki tesettür de çıplaklık gibi kadınların kendilerini teşhir ederek kullanacakları bir argüman olacaktı. Ama bu hadisin ne demek olduğu bin dört yüz senenin sonunda anlaşılmış, İmam Nevevî bin dört yüz senenin tam yarısında anlamamış. "Giyinmiş çıplak nasıl olur" diyor.

Şimdi, hadis yüzde yüz Resûlullah'a ait. Efendimiz aleyhisselamın ne demek istediği yirminci asra gelindiğinde anlaşılmış. Çünkü hadis sahih, Müslim'de rivayet edilmiş bir. Şöyle "acaba dememiş olabilir mi, böyle bir çelişki nasıl çıkar Peygamber'in ağzından; giyinmiş çıplak" diye tereddütle karşılamıyoruz. Yüzde yüz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem öyle demiş.

Müslümanlar, bu hadis-i şerifi bir iman konusu yapıp "bu mucizedir, bu boşa söylenmiş bir söz değildir, demek ki giyinmek de çıplaklık gibi bir işlev yapabilir" diyerek tedbir almalıdırlar. Gafil avlanıldı. Başörtüsü savaşlarıyla beraber, kot pantolona mahkûm, Müslüman, örtülü, çıplak kızlar ihdas edildi. Hadisin ne demek istenildiği anlaşılmadığı için, önemsenmediği için, dikkat edilmediği için. Sadece bu hadisi anlama pahasına endüstriler kurulmadığı için, bu hadis üzerine yüzlerce seminerler düzenlenmediği için. Sonunda bir geldik ki zavallı kadın çıplak, bu Avrupalılar gibi gezinse altmış yetmiş puanlık bir kadın bir tesettürle doksan puanlık kadın oluyor. Yani çekicilik, cazibe açısından... Çıplaklığı para etmiyor, etek giyse para etmiyor, tesettürle para etmeye başlıyor.

İşte Allah'ın adına konuşan, gaybı Allah'tan öğrenerek bize öğreten Muhammed aleyhisselamın farkı budur sallallahu aleyhi ve sellem. Hadis-i şeriflere bu şekilde iman edecek olsak kim bilir başımıza gelen nice faciaları önceden keşfedecektik. Ama Cuma Vaazı'nda dinlenmiş hadisler olarak geçiştirilince ancak başımız ezildiğinde, kızlarımızla baş

edemez, onların tesettür adı altında evin bütçesini tüketen lüks masraflarına dayanamaz olduktan sonra “vay be neymiş bu âlem” demek zorunda kaldık.

Konumuz bu değil. Şimdi bir hadis-i şerifi daha gaybdan; Allah’ın bildirerek Peygamber’ine öğrettiği ama aslında Peygamber’in kendisinin bilmediği, Allah’ın hoparlörü olan Peygamber aleyhisselamin lisanından bize öğrettiği bir hadis-i şerif daha okuyacağız. İnşallah bu hadis-i şerifi şöyle berrak bir şekilde hiçbir tereddüt olmadan kavrar, başımızı kuma sokmaz ve felakete düşmeden bu hadis-i şerifin nasihatini inşallah anlarız.

Kardeşler,

Hepimiz İslam’ın nasıl başladığını, ashabı kiramın senelerce açlığa nasıl tahammül ettiklerini, Bilâl-i Habeşi’nin nasıl küçük bir etekle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin müezzini olduğunu, eteğin bile uzununu bulamadıklarını defalarca duyduk, biliyoruz. Bunlar çocuklarımıza da güzel hikâyeler olarak anlatıp durduğumuz şeylerdir. Hatta aleyhisselam Efendimiz’in Taif’e imam olarak tayin ettiği genç hatta çocuk secdeye gittiğinde büyük avreti görünüyor diye, kadınlar o mescitte namaz kılmaya utandıklarından aralarında para toplayıp Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Taif imamı olarak tayin ettiği delikanlıya don almışlar. Ayıp bir kelime ya “don” almışlar. Cami imamına şehir imamına para toplayıp don almışlar ki imam secde ettiğinde kadınlar müstehcen bir görüntü görmesinler diye. Bu da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin peygamberliğinin yirmi birinci senesinin sonundaydı. Vefatından sadece bir buçuk sene önce.

Âişe Validemiz evindeki sefaletten, açlıktan söz ediyor. Enes bin Malik radiyallahu anh diyor ki: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şu fani âlemde göçtüğünde, bir kere olsun arpa ekmeğine bile karnı doymadan gitti” diyor. Buğday değil buğday, lüks işi. “Arpa ekmeğine doymadan gitti” diyor. Bu şekilde açlık çektiler. Hem Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hem de ona iman eden Müslümanlar. Aralarında zenginleri vardı şüphesiz ama zenginler de fakir olacak şekilde ellerindekini mü’min kardeşleriyle paylaşıyorlardı.

Bu pozisyon, İslam’ın yirmi üç yılı yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in bu fani âlemde, bu Allah katında sinek kanadı kadar değeri olmayan bu dünyada yaşadığı yirmi üç yılın genel görüntüsü budur; fakirlik, açlık, elbisesizlik, vasıtasızlık... Sekiz yüz kilo metre hatta daha fazla Tebük Gazvesi’ne Peygamber aleyhisselam da dâhil nöbetleşe hayvanlara binerek yürüdüler, nöbetleşe hayvanlara bindiler.

Sekiz yüz kilo metre... Bu demektir ki dört yüz kilometre; bir yumurtayı koyduğun zaman yarım saat içinde pişecek kadar kızgın çölde yürüyerek gittiler. Kazara terliğin ayağından çıkıp da çıplak ayakla basacak olsan, ayağının derisi toprakta kalıyor. O şekilde kaynayan toprağın üzerinde; yaklaşık dört yüz kilometre nöbetleşe hayvanlara binerek gittiler. Karınları da aç. Yürüyerek, aç ve sefalet içerisinde ama onurlu, dik başlı Allah’la beraber olmanın izzetiyle yaşayan mü’minler olarak Allah’a gittiler.

Efendimiz aleyhisselatu vesselam, vefatına yakın günlerde ashabı kiramın bulunduğu bir mecliste, kalabalık bir mecliste buyurmuş ki: “Vallahi benden sonra fakir olacaksınız diye korkmuyorum. Korktuğum şey; benden sonra dünya nimetlerinin avucunuza dolmasıdır, ondan korkuyorum.” “Fakirliğinizden değil zengin olmanızdan korkuyorum” buyurmuş. Sonra da işte “şöyle bahçeleriniz olacak, böyle nimetler olacak, zengin olacaksınız” diye açıklama yapmış. Sahabiden onu dinleyenlerden biri: “Ya Resûlullah! Bizim gibi Müslümanların eline mal geçer de o mal başımıza bela olur mu bizim” demiş. Ne demek istiyor? “Biz zekât biliyoruz, sadaka biliyoruz, haram toplamayız, haram yemiyorum, helalinden çalışacağım kazanacağım, biriktiğinden zekât da vereceğim, e bu nimeti de Allah verdi, bu başıma bela olur mu? Hayır değil mi bu mal, Müslüman’ın elinde hayır olmaz mı, ne güzel sadaka vereceğiz” diye sormuş.

Ebu Said el-Hudri radiyallahu anh bunu rivayet ediyor. Buhari’de, Müslim’de ve çoğu hadis kitaplarında var. Yani yüzde yüz sahih. İmanım o ki benim Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem burada onu dinliyorum, kulaklarımla duyuyor olsam bu kadar inanmam, belki dalgınımıdır diye. O kadar güvenli, sahih, “böyle dedi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem” diye rahat bir şekilde dinliyoruz. Diyor ki Ebu Said el-Hudri radiyallahu anh: “Bu adam böyle sorunca Efendimiz aleyhisselam sustu, mübarek alnından terler akmaya başladı. Anladık ki vahiy geliyor.” Çünkü biz Kur’an’ı güzel sesli hafızdan dinliyoruz ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme vahiy gelirken terliyordu.

Hatta bir keresinde sahabinin biri diyor ki: “Mübarek ayağını benim ayağımın üzerine koymuştu, öyle ağacın dibine yaslanmıştı. Bir ara ayağımın üzerinde dağ var zannettim, kırıldı ayağım, koptu ayağım zannettim. Baktım, Peygamber terliyor; o ara açıldı, ayağımdaki ağırlık gitti, rahatladı. Meğer ona vahiy geliyormuş o arada, ben ayağımın üzerinde dağ var zannediyordum” diyor. Kur’an böyle geldi.

Diyo ki Ebu Said el-Hudri: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem; fakirliğinizden değil zengin olmanızdan korkuyorum, zengin olursunuz da bağlar, bahçeler binalar başınıza bela olur diye korkuyorum” buyurunca sahabiden biri kalktı: “Biz zekât verenler olarak, helal kazandığımız mallardan, hiç helal maldan hayırlı bir şeyden, şer gelir mi” diye sormuş. Efendimiz aleyhisselam cevap vermeyip susmuş. Sustuğu esnada terler boşalmaya başlamış alnından. Sahabi de anlamış ki vahiy geliyor; susmuşlar. Bir ara durduktan sonra eliyle terini silmiş: “Nerede o soruyu soran?” demiş. Buyurmuş ki: “elbette, elbette, elbette bela getirir, elbette getirir” buyurmuş. Yani mal dediğin, helalinden de kazansan başına bela olur. Kulluğuna engel olabilir. Sonra devam ederek kendisinden sonra Ümmet’inin açlık sefalet çekmesinden değil zengin olup zenginlikten dolayı belaya girmesinden korktuğunu neden söylediğini, Allah ona Ümmet’inin geleceğine ait manzarayı vahiyle bildirince izah etmeye başlamış. Buyurmuş ki: “Bir hayvan düşünün merada. Yiyor, yiyor, yiyor sonra güneşin altında boşaltıyor yediklerini, dışkısını atıyor. Sonra tekrar otları yiyor, yiyor, sonra tekrar güneşin altında dolan bağırsaklarını boşaltıyor; sahibi onu ahıra götürünceye kadar böyle. Yiyor, boşaltıyor. Yiyor, boşaltıyor. Dünya nimetleri, hayvan açısından böyle” buyurmuş.

“Ama Allah’ın size verdiği malı siz, helal kazanır; iffetinizi, onurunuzu koruyarak o malı kazanırsanız sonra da harcarken, Allah’ı küstürmeyecek şekilde harcarsanız, miskinin, zavallının hakkını verirseniz o maldan, o malın bir zararı yok size, o ne güzel bir maldır. O kıyamet günü sizin için dert değil ama yukarıdaki hayvan gibi mal sahibi olursanız vay hâlinize kıyamet günü” buyurmuş.

Kardeşler,

Efendimiz aleyhisselatu vesselam, kimi kime benzetiyor? Sadece işe, işten eve giden, evden tekrar işe giden, işten eve giden, evden tekrar işe giden emekli olunca da köye tatile giden adamı neye benzetiyor? Merada bağırsakları, işkembesi dolana kadar yiyen sonra da ağacın altında boşaltan, sonra tekrar ota gidip tekrar boşaltan, Ümmet’inin meradaki hayvan gibi sadece para biriktirip sonra da ailece o parayı tüketme hastalığından korktuğunu söylemiş Efendimiz aleyhisselatu vesselam.

Yine Ashabı kiramdan öğreniyoruz. Buharî’den, Müslim’den bir hadis-i şerif. Bir keresinde ashabı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden bir lokma ekmek isteyecek kadar zavallı hâllere düşmüşler. Yok, bir dilim ekmek yok ellerinde. “Çare ya Resûlullah çare” diye dertlenmişler. Bu uzun bir kıssa, ben sonunu nakledeyim. Buyurmuş ki: “Sakin umudunuzu kesmeyin, size müjdem olsun, Allah’a yemin ederim ki fakirlik korkulacak bir şey değil sizin için.”

فَوَاللَّهِ مَا الْفَقْرَ أَخْشَىٰ عَلَيْكُمْ “Allah’a yemin ederim sizin fakir olmanızdan korkmuyorum ama sizin de dünya malını rahat rahat elinize geçireceğiniz günlerden korkuyorum. Sizden önceki ümmetler de bol malla imtihan edildiler; birbirleriyle çok kazanmak için yarıştılar. Birbirlerini mal uğruna helak ettiler. Sizin de öyle olmanızdır, asıl korktuğum şey” diyor gaybı bilmeyen ama Allah’ın kendisine bildirdiği gaybı bize bildiren Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşler,

Şimdi ihtiyaç gidermek için yapılacak ticaret ve alışverişin, eğlenmek için yapılmasındaki fitneyi anladık mı acaba? Sadece gaz yağı, tuz ve ayakkabı almak için gazyağı - bunlar çünkü şehirde bulunur, köyde bulunmaz- bunları almak için sabah namazından önce yaya yollara düşüp öğle vaktine kadar kasabaya gidip, oradan bir teneke gaz yağı, beş kilo tuz, bir de çocuğuna bir lastik alıp ancak yatsı namazına köye yetişen insanların, şimdi sokak başı kurulu olan eğlence ve alışveriş merkezlerinde; hanımlarıyla, çocuklarıyla saatleri zamanları nasıl ve neden harcadıklarını ve bunun, aslında sonradan çıkmış, dünya ticaretinin gelişmesiyle ortaya çıkmış olmadığını, bu ticaret merkezlerini bu Müslümanların on sene sonraki harçlıklarını bile, şimdiden torunlarına borç kalacak şekilde harcayacak akılsızlığa düştüklerini, o mübarek alnından terini sildiği zaman Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Allah zaten göstermişti.

Onun için ne buyurmuştu? “Her ümmetin bir imtihan konusu var. Benim Ümmet’imin imtihan konusu da paradır” buyurmuştu. Para, para... Bu paranın adı maaş olur, tarla olur, iş

yeri olur. Ucu paraya dayanan ve para elde etmek için yapılan her iş para demektir. “Her ümmetin bir imtihan konusu var. Benim Ümmet’iminki de paradır.”

Onun için parayla imtihan edileceğini bildiğinden dolayı sallallahu aleyhi ve sellem “korkmuyorum fakirlikten öleceğinizden” buyurmuş. Korkulacak bir şey yok. “Ama paranız, malınız yüzünden helak olmanızdan korkuyorum” buyurmuş.

Ubeydullah Humeyd isimli tabiinden olan bir zat diyor ki: “Dedemi bir gün Ömer bin Hattab gördü. Elinde bir değnek; Ömer dolaşüyor.” Dedesinin Ömer’le karşılaştığını anlatıyor. Ömer bakmış ki üzerinde iyi bir cübbe var adamın. Hoşuna gitmiş cübbe: “Bu cübbeyi kaçta aldın” demiş. “Altmış dirheme aldım” demiş. Dirhem lira demek... Bakmış Ömer tekrar: “Senin gelirin ne kadar?” demiş. “Bin dirhem” demiş. Kaldırmış sopasını: “akılsız, bin dirhem paran var, altmışını cübbeye veriyorsun, nasıl yaşayacaksın sen” demiş. “Bin lira geliri olan altmışını buna verir mi?” demiş, tak tak tak vurmaya başlamış adama, torunun yanında. Ah Ömer, ah Ömer yüz yirmi ay taksite giren insanları görseydi herhâlde bu toplumu nükleer silahla imha ederdi. Nükleer bir silah bile herhâlde onun gücüne yetmezdi. Yüz yirmi ay... Altmış yaşından sonra, yüz yirmi ay... Ne alıyor efendi? Ne alıyor? Zaruri mi? Hayatının bir parçası mı?

Kardeşler,

Hiç kimse şeytandan “saat on sekizden itibaren seninle uğraşacağım” diye mail beklemesin. Telefona mesaj geliyor “salı gününden itibaren kontrolümüz altındasın”. Böyle kimseye haber vermiyor. Ne cep telefonuna ne bilgisayara ne de kalbine. Onun adı tuzak olmaz ki. Şeytan ne yapsın o zaman. Önceden “radar var” deniyor mu? Şeytan “burada radar var” diye yazı koymaz hiçbir zaman. O yazıyı Allah koydu Kur’an’ına: “sizin apaçık düşmanınızdır şeytan” diye. Her hafta Cuma akşamları okuduğunuz Yasin Suresi’nde göstermişti. Ve sana Peygamber’in radar yazısını göstermişti: “benim Ümmet’imin imtihanı maldır, dikkat edin” demişti. “Yakalanmayın bu imtihana” demişti. Bu mal imtihanı nasıl bulacağız biz? Mal imtihanı nasıl oluyor görmek için Hong Kong’a mı gideceğiz? Hayır, efendi... Mekke’den başlar bu imtihan. Allah’ı görmeye, Kâbe’sine tutmaya, Peygamber’i görmeye, O’na selam vermeye gittiğin yerlerde dükkânlarda vakit harcayıp namaz kaçırsın.

إِنَّ لِكُلِّ أُمَّةٍ فِتْنَةً وَفِتْنَةَ أُمَّتِي مَالٌ Olur böylece. Her ümmetin bir fitnesi vardı ya Lut aleyhisselamın ümmetinin fitnesi oydu ya. Nuh aleyhisselamın ümmetinin fitnesi putlardı ya. Şit aleyhisselamın fitnesi ved, yauz idi ya, işte bu Ümmet’in fitnesi de Kâbe’nin dibindeki alışveriş merkezleridir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi ziyarete gittiğin yerde, çocuklarına aldığın ve onları harama sürükleyecek oyuncaklardır. Gelinine aldığın ve giyilmesi asla caiz olmayan bir şeyi, şeytan sana Mekke pazarlarından aldirarak, o zevki yaşamak ister. Bir taşla iki kuş vurur mel’un.

Birincisi; bu giyilmez şeyi kızına nasıl aldın? Bu zalim, Yahudi, mel’un bir milletin malını para vererek niye aldın diyerek mağlup etmiş olur. Bir de sana bunu kırk vakit namaz

kılma heyecanıyla gittiğin Medine’de yaptırır. Al sana ikinci raunt. Her ümmetin bir fitnessi var, bu Ümmet’in fitnessi de iki bin metre yayla gibi bir köyün var, araba sesi yok, uçak sesi yok, tertemiz, dedenden kalmış, alttan dere akıyor, yeşillikler, evin camlarını ağaçlar kaplamış, beyefendinin böyle bir köyü var; üç aylık avans alıyor, filan yerde bin kadın bin erkeğin beraber aynı havuza girdiği bir yerde tatile gidiyor.

Nereye gidiyor? Dinlenmeye... Şu otelin lobisine girerken kulaklık takman gerekiyor, patlıyor insan başı gürültüden. Hiç gürültü yokmuş gibi bir de müzik çalıyor. Ama otelin altında mescit var. Dindar! Kadınlarla erkelerin yüzme havuzu da ayrı. Elbette nifak, elinde para bulunan Müslüman’a karşı ayrı havuz da yapar. Bakmayın gâvurluklarına onların. Bilseler Müslümanlar da bu işe dadanacaklar; belden aşağı hiçbir çıplaklığın müsaade edilmediği havuzlar bile açarlar. Yeter ki sen Müslüman dansı yap. Yeter ki Müslüman kızı örtünsün, yemyeşile de boyarlar salonları.

Münafık mahirdir. Şeytan, ilk insandan beri bu işin erbabı, uzmanı. Elbette Müslüman’a göre eğlence üretir. Şu dünyada on beş, yirmi haneli bir köyde derenin kenarında dinlenmekten daha iyi bir dinlenme var mı? Böyle bir dinlenme var mı? Elin gâvuru gelir Anadolu’da baraka gibi evleri dinleneyim diye alır, kiralar. Müslüman da bu Peygamber ikazına rağmen, gözüne bata bata otele gider dinlenir. Sonra aylarca taksit öder.

İşte mucize bu kardeşler. Peygamber aleyhisselatu vesselam böyle konuşur. Peygamber konuşursa böyle konuşur. Tahmin değil bu. Bu sözü “ben fakirliğinizden korkmuyorum, zenginliğinizden korkuyorum” dediği zaman alını terle dolmuştu, onun. Şöyle bir düşünüp de cevap vermemişti. Dağ gibi bir yük olan vahyi altında ezilmişti bunları öğrenebilmek için aleyhissaletü vesselam. İşte para ile imtihan, helal kılıklı da olsa bu Ümmet’in derdidir.

Üzerimize alınsak ayıp mı olur bilmiyorum ama şu hadis-i şerifteki meradaki hayvan benzetmesini unutmayalım. Efendimiz aleyhisselam yaşam tarzını tarif ediyor. ‘Hayvandır o insan’ demiyor. Ama işe, işten eve, evden işe, otel tatiline, tatilden tekrar işe, galerileri dolaşıyorsun yeni versiyonu var mı arabanın diye; bunu Efendimiz o öküze benzetiyor. Yiyor, bağırsakları dolunca boşaltıyor. Mü’min böyle mi?

Kardeşler,

Bir şeyi unutmuyoruz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem iyi sözler, doğru şeyler, güzel şeyler müthiş gerçekler söyleyen birisi değil Allah’ın söylettiğini söyledi. Allah da bugünü de, yarını da, sonrasını da görerek bize söyletti. Bu hesap kitap, Allah’ın hesabı kitabıdır. Nasıl Lut aleyhisselamın kavmini o berbat işle imtihan etti; kim kurtulacak kim kurtulmayacak görmek istedi, bizi de bankalarla imtihan edecek.

Şimdi artık şöyle boş vakit ayırıp neden sokaklarımızın bankalarla dolduğunu, bankaların bu kadar cazip nasıl olduğunu, insanların zevk için para harcamayı nasıl tercih

etiklerini, “on beş gün para harcayalım, on beş sene kapımızda haciz korkusuyla yaşayalım” diye bir tercihi yaparken insanların aklının nereye gittiğini düşünebiliriz.

Biz, hep mesela; büyük şehirlere giderken bir genç “aman inşallah bozulmaz” diye düşünüyoruz. Kendisi kasabada köyde Anadolu’da duruyor ya. Hâlbuki o adamın köydeki banka hesapları, şehirdeki iş adamlarında yok. O bozulmadı ama o bozulmadı. Çocuğu şehre giderse bozulacak. Çünkü biz, tehlike olarak sadece namusu görürüz. Hâlbuki faize bulaşmış Müslüman da zinadan daha büyük bir günaha bulaşmış birisidir. Hâlbuki bir delikanlının, genç bir kızın peşinde haram maksatla dolaşması ne ise hacı da olsa, hoca da olsa, babası Müslüman da olsa, cami derneği görevlisi de olsa, bir vakıf başkanı da olsa, İslami kimliği olan birisi de olsa paranın peşinde dolaşan birisi de öyledir. Çünkü delikanlı, genç bir kızın peşinde dolaşırken de cehenneme sürüklenecek diye bir tehlike var, para on kere cehenneme sürükleyen bir tehlike olarak hacı amcaya işaretler yapıyor.

Şeytan zina ile zina yaptırır. İkisini de cehenneme odun gibi atar gider. “Şu altmış dirheme bu elbiseyi niye alıyorsun sen. Bin lira geliri olan altmış liralık elbise alır mı” diyen Ömer’in kafasını, şu dünya lideri, insanlığın ahlak ve adalet abidesi Ömer’in kafasının anlamadığı şey, “bin lirası olan altmış liraya bir cübbe alır mı” diye şu anlayışı kaybeden Müslüman’ın yüz yirmi ay takside girdikten sonraki hâli, bir kızın peşinde dolaşan bir delikanlınınkinden daha vahimdir. Çünkü bu Ümmet’in kaypak zemini; paradır. Paraya karşı tedbirli yaşamayanlar, para imtihanına karşı hazırlıklı olmayanlar zinaya da düşebilirler, kumara da düşebilirler. Allah’ın bütün haramlarına düşme ihtimallerine karşı onlar hazırdırlar.

Bu sebeple kardeşler, biz para imtihanına karşı hazır olacağız. Nasıl on altı yaşında, yirmi yaşında evimizdeki kızımızı “aman şunu namusuyla iffetiyle, el değmeden göz değmeden bir nikâhlayalım da Rabb’imizin huzuruna temiz gidelim” diye düşünüyoruz. Neden? Çünkü bir kız çocuğunu, bir delikanlıyı, oğlanı riskli görüyoruz bu hayatta. Elhak, öyle tabi. Ama bu risk sadece genç delikanlıların ve kızların iffetiyle ilgili değil ki. Biz kızımızın başörtüsüyle uğraşırken para bizi almış bankalara, tefecilere, faktorink kurumlarına almış sürüklemiş zaten.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem zinaya karşı uyardı: “Ama bu Ümmet’in fitnesi paradır dikkat edin” dedi. Bunun için “ben Ümmet’imin geleceğinde paradan korkuyorum” dedi. O’nun mübarek torunu da böyle bir para, servet uğruna şehit edildi. Bütün bu iktidar mücadelesi de bu insanların; babanın oğula, kardeşin ağabeye düşman olduğu, damadın kayınpederine bir daha selam vermediği, üç Müslüman’ın bir araya geldiğinde “acaba ne zaman kavga edecekler” diye endişelendirdiği şu süreç hep para yüzündendir. Her şeyin ucunda, para hırsı var. Bu yüzden on Müslüman bir yerde bir cami yaptırarak olsalar herkes onlara “bunlar bu camiye yaptırıyor ama acaba kendi evlerinin kombisini de değiştirecekler mi” diye tereddütle bunun için bakıyor.

Bu sebeple kardeşler, nasıl bir Müslüman olarak mesela; genç bir delikanlının genç bir kızla bir arada halvet diyebileceğimiz bir ortamda bulunmalarını tehlikeli görüyor, “şeffaf olunsun aman tedbirli olunsun” diyorsak paranın bulunduğu bir yerde de cinsel sorundan daha büyük bir sorun bulunduğunu kabul etmemiz gerekiyor. Nasıl bir erkeği, bir delikanlıyı genç bir kızla otobüse koyup göndermiyorduk. -Eskiden diyeceğim. Şimdi öyle bir tehlike kalmadı tabi. Aynı üniversitede okudukları için gidebilirler, sorun olmuyor. Arkadaşlar orada. -إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

Müslüman insan bununla bunu aynı yolculuğa nasıl gönderir? “Aynı üniversitede okuyorlar” diyor. Aynı üniversitede okuduklar mı aynı nesepten gelmiş ağabey kardeş sayılıyorlar, o zaman bir sorun olmuyor. Üniversite de mübarek nikâh sayılıyor. -إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ Efendimiz aleyhissaletu vesselam, safları kontrol ediyor, ordu cihada çıkacak. Sen hazır mısın, sen hazır mısın diye. Evden çıkmış Efendimiz, zırhını giymiş, taburları kontrol ediyor deyim bu çağdaş deyimle. Herkese soruyor? “Nasılsın, nereden geldin?” diye. Adam diyor ki: “evde kimse yok merak etme, hanımı hacca gönderdim, ben de seninle geldim” diyor. Yani evimde sıkıntı yok. Tam mücahit. “Hazırım ya Resûlullah”. Hani karıdan izin aldın mı, diyorlar ya. “Tabi ben izinliyim.” Herhâlde o da öyle bir şey demek istemiş.

Efendimiz buyurmuş ki: “dön, dön, dön kadınına yalnız bir yolculuğa gönderme, git onunla beraber hac yap, burada kalmanı istemiyorum” buyurmuş. Buharî’de hadis-i şerif. Adam cihada gelecekti Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemele, belki şehit olacaktı. Hanımı da Kâbe’ye gidiyor. Uygun görmedi Efendimiz. Beyefendinin kızı, filan bin kilometre ötedeki bir üniversitede o da tıp gibi bir şey olsa bari eften püften ne iş yaptığı, diploması nerede kullanacağı belli olmayan bir bölümde okuyacak kızı, otobüse koyuyor. ‘E yalnız göndermedik, üniversiteden arkadaşları vardı’ diyor. Sadece -إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ diyebiliyorum. Ümmet’imin başıma bu felaket de gelecekti, herhâlde Nevevî bunu da anlamazdı. Böyle bir şey olacak mı diye soracak olsalar: “Zannetmem Yecüc, Mecüc zamanında belki” derdi. Bunu da gördük.

Demek ki kardeşler, mala karşı riski hiçbir zaman yok sayamıyoruz. Mal olur da hırsızlık ihtimali olmazsa mal olur fitnesi olmaz diyebiliriz. Eğer sen, bir torba dolusu değerli parayı camın önüne koyup namaza gidebiliyorsan para imtihan demek değildir. Çünkü o geçer bir para değildir eski bir paradır. Para camın önüne koyulmayacağı gibi riski de kıyamete kadar kalkmayacak.

Bu ümmet, para üzerinden imtihan olacak. Bu sebeple kardeşler, gördüğünüz bütün AVM’ler bir mucizedir. Filan AVM yazıyor ya levhalarda, onları silmek gerekiyor. Mucize bir, mucize iki, mucize üç, mucize dört... Muhammed aleyhisselama Allah’ın bildirdiği mucizelerdir. Onlara seri numarası vermek gerekiyor, barkot vermek gerekiyor. “Mucize barkodu.” Ve haberler şöyle çıkmalı aslında: “Filan yerde yüz altıncı mucize açıldı.” Evet, bir gün de inşallah şu apartmanlar konusunda aleyhisselamin neler söylediğini göreceğiz, bir kere daha Muhammed aleyhisselamin Allah tarafından nasıl konuşturulduğunu görmüş olacağız.

Bir gecekondu, zamanında kırpmış devlet arazisine konmuş, oraya gelirken de ayağında belki de çarık vardı. O arsayı değerlendiriyor, üzerine plaza yapıyor. Adam filanca sene çarıkla gelmişti, şimdi plazasına korumalarıyla giriyor, Muhammed aleyhisselam da bin dört yüz sene önce Ümmet'inin geleceği için: "zamanında çarık bile bulamayanların gelip de günün birinde yüksek binalar dikip, yüksek binalarda yarışacaklarını gördün mü kıyamet yakındır" diyor. Ama biz "teknoloji ilerledi ne güzel binalar yapılıyor" düşünüyoruz. Hep üç günlük planlar bunlar. Bir de dünyanın üzerinde Allah'ın hesabı var. Üç günlük, üç bin senelik değil o hesaplar.

Kardeşler,

Her ümmetin bir kaypak zemini vardır. Bu Ümmet'in kaypak zemini de maldır. Çocuklarımızın elinde, babalarınınkinden daha değerli telefonların bulunmasıdır. Çocukların harçlıkları babaların kendi, dışarıda arkadaşlarıyla harcadıkları harçlıktan az mıdır, fazla mıdır bir düşünelim. Bir baba, çocuğuna verdiği harçlıkları toplasın. Bir de evin dışında arkadaşlarıyla "şöyle bir kahve içelim bir yerde" diyerek insanın kendisine harcadığı bir harçlık vardır. Arkadaşlarıyla muhabbet edip bir kilo şunu alıp yiyelim, bir yerde mangal yapalım diyerek insanın kendine harcadığı ihtiyaçlar vardır. Bir bakılsın; çocuklar mı daha çok harcıyor, babalar mı? Ve babasından çok para harcayan bu çocuklar, elli sene sonra torun sahibi olduklarında dünya nasıl bir dünya olacak bir de bunu düşünelim. Şimdi eğlenmek için para harcanıyor.

Bir de yeni bir fitne çıktı. Fitneydi, katmerli fitne oldu. Sabaha kadar açık eğlence merkezleri çıktı. Ama mescitleri var. Mescit var. Müslüman gelmez öbür türlü. Gâvur zaten buradakine gitmiyor ki. Onun daha iyi ticaret merkezleri var. O gideceği yere uçağa binerek gidiyor. Bu fare kapanına yeni müşteriler, namazlı müşteriler gerekiyor. Çarşafli kadınlar, örtülü kadınlar, ailece, yabancı gitmek yok. Ailece, gün boyu mal harcamaya gidiliyor. İnsanlık hani cimriydi. Hani dedeler kimse görmesin diye parayı mendile sarar, bir daha sarar, üzerine kalın kütükler koyarlardı. Askeri giderken biriktirdiği para oğlu askere giderken duruyor hâlâ, tedavülden kalmış; böyle idi insanlık. Şimdi on sene sonra eline geçecek maaş çoktan gitmiş. İleride belki basılacak para üzerinden borç ödüyor. İşte mucize budur.

Bugünkü derste mal konusunu anlatmak istemedim. Benim Peygamberimin aleyhisselatu vesselam ne kadar büyük konuştuğunu, ne kadar Allah'tan alıp konuştuğunu ispat eden bir mucizeyi anlatmak istedim. Ders olur olmaz ayrı bir konu ama işte benim Peygamber'im, işte almak isteyen için bir ders, buyurun hayat gerçeği.

Allah, herkesi imtihan edecek. Lut aleyhisselamın kavmini o bildiğimiz rezillikle imtihan etti. Nuh aleyhisselamın kavmini putlarla imtihan etti. Ebu Cehil mel'unları da Efendimiz'e saygı ve saygısızlık açısından imtihan etti. Ama kalktı o Peygamber aleyhisselam: "korkmuyorum bunlardan artık para geliyor" dedi.

Kardeşler,

Daha 6nceki derslerde zikrettiğim hakikati bir kez daha hatırlatacağım. İnan fethedildiğinde m6cevherler Medine'ye develerle taşındı. İlk defa m6jdecı geldiğinde "6ç y6z deve m6cevher Medine'ye geliyor" dedi. Abdurrahman ibni Avf, aşere-i m6beşşereden, 6mer bin Hattab'la mescitte oturuyorlarmış. 6mer bin Hattab'ın 6n6ne m6jdecı gelmiş: "İnan fethedildi. şu kadar deve m6cevher Medine'ye geliyor" demiş. 6mer ağlamaya başlamış. Bir g6n, iki g6n, ağlıyor 6mer. Abdurrahman ibni Avf bakmış ki bu işte bir şey var diyerek: "Ya Em6relm6'minin! Sen yanlış iş yapıyorsun" demiş. "Sana Res6lullah'ın hayali olan İnan'ın fethi ger6ekleşti m6jdesi geldi. Bunda ağlanacak bir şey yok, ř6k6r secdesi yap işine devam et" demiş. "Abdurrahman anlamadın bu işten. Ebu Cehil'le imtihanlar bitti, Allah bizi malla imtihan edecek, işimiz zor desene" demiş.

Velhamd6lillahi Rabb'il 6lemin.